

Η Αναντικατάστατη Εκκλησία

Γιατί οι άνθρωποι του Θεού πρέπει να συναθροίζονται

απο τον Μat Σμιθουρστ - Matt Smethurst

Θυμάστε παλαιότερα, μια περασμένη εποχή, που το να πηγαίνουμε στην εκκλησία ήταν ρουτίνα; Δυσκολεύεστε να το θυμηθείτε;

Λοιπόν, δεν σας κατηγορώ, το 2019 πραγματικά μοιάζει να είναι πολύ μακρινό. Να σας θυμίσω, πως ξέσπασε μια παγκόσμια πανδημία και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πολλοί από εμάς περάσαμε για μήνες πολλές Κυριακές προσπαθώντας να ψάλλουμε στον σωστό τόνο από το σπίτι και προσευχόμενοι πως το κήρυγμα που ακούμε δεν θα σταματήσει λόγω φόρτωσης του δικτύου σύνδεσης. Μερικοί από εμάς είμαστε ακόμη εδώ.

Είναι παράξενο, ιδιαίτερα για κάποιους από εμάς οι οποίοι ήμασταν δύσπιστοι και σκεπτικοί προς την “Διαδικτυακή Εκκλησία”. Η ιδέα ότι μπορούμε να αντικαταστήσουμε την φυσική μας παρουσία στην συνάθροιση του Θεού με μια τεχνολογική πρωτοτυπία, μας έκανε να αισθανθούμε δυσαρεστημένοι. Αυτή η χρονιά απαίτησε από εμάς να γίνουμε πιο ευέλικτοι εκκλησιαστικά, κάτι το οποίο εγώ δεν είχα ποτέ οραματιστεί πως θα συνέβαινε.

Όλη αυτή η αναταραχή, μήπως με έκανε να επανεκτιμήσω την αξία και την αναγκαιότητα των φυσικών συναθροίσεων; Όχι καθόλου, και φαντάζομαι πως δεν είμαι ο μόνος, με αυτή την άποψη.

Ως Χριστιανοί, πρέπει να δεχθούμε με ευγνωμοσύνη το δώρο του Θεού που ονομάζεται τεχνολογία. Ναι, πρέπει να είμαστε προσεκτικοί με την τεχνολογία, αλλά ας μην βιαστούμε να μειώσουμε τα πλεονεκτήματα της και τις δυνατότητες της. Είτε οι συναθροίσεις είναι βιντεοσκοπημένες, είτε μεταδίδονται ζωντανά είτε κάποιες είναι μικρές συναντήσεις μέσω εφαρμογών, αυτές οι ψηφιακές πλατφόρμες οδηγήσανε σε κάτι εφικτό, που διαφορετικά δεν θα μπορούσε να συμβεί. Ένα ψεύτικο πρόσθετο μέλος είναι καλύτερο από το καθόλου.

Αλλά όπως θα πρέπει να είμαστε αργοί στο να γκρινιάξουμε για την τεχνολογία, άλλο τόσο πρέπει να είμαστε αργοί στο να βολευτούμε με αυτήν, κυρίως σε ότι αφορά την εκκλησία. Διότι κάποια πράγματα στην ζωή απλά δεν μπορούν να ψηφιοποιηθούν, και αυτό δεν θα έπρεπε να μας ξαφνιάζει ως Χριστιανούς. Εξάλλου, υπηρετούμε έναν Θεό ο οποίος ενσαρκώθηκε για εμάς (Επιστολή Ιωάννη 1:14).

Η ενσάρκωση του Ιησού δεν ήταν η φυσική του κατάσταση και εξέλιξη, αλλά κάτι το απαραίτητο για την απελευθερωτική αποστολή Του. Σε αντίθεση με τους αρχαίους Γνωστικιστές, εμείς πιστεύουμε στην σωματική αυτή ενσάρκωση, σε αντίθεση με τους Μουσουλμάνους, εμείς πιστεύουμε στην σταυρική θυσία και σε αντίθεση με κάποιους

κάποιους Φιλελεύθερους Προτεστάντες, εμείς πιστεύουμε στην ανάσταση των σωμάτων.

Δεν λατρεύουμε έναν ψηφιακό Σωτήρα, ούτε μας λύτρωσε για να είμαστε ψηφιακοί άνθρωποι. Η τεχνολογία στην ζωή της εκκλησίας συχνά είναι σαν δώρο. Ο Θεός δεν είχε σκοπό να αντικαταστήσει όλα τα παραπάνω.

Όπου δύο ή τρεις είναι συνδεδεμένοι;

Δεν είναι ασυνήθιστη η έκφραση πως η εκκλησία είναι οι άνθρωποι της, όχι το μέρος, και αυτό είναι πέρα για πέρα αληθινό.

Επίσης, σίγουρα είναι μια χρήσιμη διευκρίνιση για όσους τείνουν να εξισώνουν την εκκλησία με το κτήριο. Είναι αλήθεια πως η τοπική εκκλησία δεν είναι μόνο άνθρωποι αλλά κάτι περισσότερο: είναι άνθρωποι συγκεντρωμένοι σε ένα μέρος. Μια εκκλησία χωρίς τον τόπο συγκέντρωσης, δεν είναι εκκλησία. Τουλάχιστον όχι για τον Ιησού.

Χωρίς αμφιβολία στον Ματθαίο 18:20, αναφέρεται μια από τις πιο γλυκιές υποσχέσεις του Κυρίου μας: « *Όπου δύο ή τρεις είναι συγκεντρωμένοι στο όνομα μου, εκεί είμαι και εγώ ανάμεσά τους*» Παρατηρήστε, πως οι πιστοί για τους οποίους μιλάει συναντιούνται με την φυσική τους παρουσία. Μοιράζονται, τουλάχιστον για αυτή την στιγμή, μια τοποθεσία. Αυτή η συγκέντρωση δεν είναι τυχαία, ούτε αναφέρεται στην ταυτότητα των συμμετεχόντων. Η συγκέντρωση των ανθρώπων αυτών, θα μπορούσαμε να πούμε πως τους ορίζει.

Επιπλέον, ως σχόλιο των εδαφίων, ο Ιησούς δεν αναφέρεται σε «... δύο ή τρεις » πιστούς οι οποίοι ανταλλάσσουν προσευχές σε κάποιο καφέ. Οραματίζεται μια συνάθροιση στην οποία συγκεντρώνονται οι πιστοί για να νουθετήσουν (Κατα Ματθαίο Ευαγγέλιο 18:17), καθώς υπόσχεται στους πιστούς που συναθροίζονται να εξασκήσουν τις δυνατότητες της βασιλείας Του (Κατα Ματθαίο Ευαγγέλιο 18:18), και Αυτός θα είναι μαζί τους.

Αυτό είναι αξιοθαύμαστο. Ωστόσο, μη αξιέπαινες ευαγγελικές εκκλησίες μπορεί να εμφανιστούν, ο Ιησούς εξουσιοδοτεί τα μέλη της εκκλησίας να μιλούν και να δρουν στο όνομα Του και με την διάκριση Του, να θέτουν όρια στην εκκλησία Του διακηρύττοντας το (Κατα Ματθαίο Ευαγγέλιο 18:15-20, 'Α Κορινθίους 5:4)

... Ο Ένας στον Άλλον ...

Αναλογιστείτε την φύση των Επιστολών της Καινής Διαθήκης. Δεν θα τις χαρακτήριζα ως θεϊκές επιστολές αγάπης, προς τον κάθε Χριστιανό, αλλά ούτε γράφτηκαν και για ένα πλήθος πιστών. Οι περισσότερες γράφτηκαν για ολόκληρες εκκλησίες, οι οποίες δεσμεύτηκαν στην αλληλοβοήθεια με στόχο να ακολουθήσουν τον Χριστό. Έτσι, υπονοείται μια κοινή παραδοχή πίσω από κάθε εντολή που ακούμε.

Πολλά έχουν γραφτεί για τις εντολές της Βίβλου που αναφέρονται στο « .. ο ένας στον άλλον...» για καλό λόγο: υπάρχουν περίπου εξήντα από αυτές, στις σελίδες της Καινής Διαθήκης.

Όπως:

- *Αγαπάτε ο ένας τον άλλον (Ιωάννη 13:35)*
- *Να δέχεσθε με αγάπη και καλωσύνη και να εξυπηρετείτε με προθυμία ο ένας τον άλλον (Ρωμαίους 15:7)*
- *Να νοιάζεστε ο ένας τον άλλον (Α΄ Κορινθίους 12:25)*
- *Αδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρηγορείσθε και ενθαρρύνεσθε (Β΄ Κορινθίους 13:11)*
- *Βαστάζετε τα βάρη ο ένας του άλλου (Γαλάτες 6:2)*
- *Συγχωρείτε ο ένας τον άλλον (Εφεσίους 4: 32)*
- *Διδάσκετε ο ένας τον άλλον (Κολοσσαείς 3:16)*
- *Μην ανταποδίδετε ο ένας στον άλλο κακό στο κακό, αλλά να επιδιώκετε πάντα το αγαθό (Α΄ Θεσσαλονικής 5:15)*
- *Εξομολογείτε ο ένας στον άλλον (Ιακώβου 5:16)*
- *Να είστε φιλόξενοι μεταξύ σας (Α Πέτρου 4:9)*

Διαβάζοντας αυτή την λίστα, στην εποχή της τεχνολογίας, θα έπρεπε να ξεσπούν σπίθες ευγνωμοσύνης από την καρδιά μας, διότι ακόμη και σε μια εποχή απομόνωσης μπορούμε να οραματιζόμαστε ότι πράττουμε αυτές τις εντολές.

Δόξα τον Θεό, είναι δυνατό να αγαπάμε και από απόσταση, και πραγματικά τώρα ζούμε κάτι παρόμοιο, έτσι δεν είναι; Όταν δύο σύντροφοι αποχωριστούν εξαιτίας ενός πολέμου και αναγκαστούν μόνο σε μια επικοινωνία γραπτή, όταν έρθει ο καιρός της ειρήνης δεν θα συνεχίσουν να επικοινωνούν με αυτό τον τρόπο.

Παρά τα θετικά της ψηφιακής εποχής, η Χριστιανική Ζωή – θα τολμήσω να πω, η εκκλησιαστική ζωή- έχει αναμφισβήτητα μειωθεί, όσο είμαστε χωριστά. Το να

υπακούσουμε στην εντολή της Γραφής « ...ο ένας στον άλλον... » από απόσταση, είναι σαν να γράφουμε γράμματα σε εποχή πολέμου. Ίσως χρειαστεί να εφαρμοστεί για λίγο, αλλά δεν μπορεί να αντικαταστήσει την πραγματική κοινωνία.

Διακονία της συμμετοχής

Η προτροπή των Γραφών, για φυσική κοινωνία μεταξύ των πιστών δεν είναι τυχαία. Είναι σχεδιασμένη για την πνευματική μας επιβίωση.

Διαβάστε τι λέει ο συγγραφέας της επιστολής προς Εβραίους:

« 24 Ας φροντίζουμε ο ένας τον άλλο παροτρύνοντας τον στην αγάπη και στα καλά έργα. 25 Ας μην εγκαταλείπουμε τις θρησκευτικές μας συνάξεις, όπως συνηθίζουν μερικοί, αλλά ας ενισχύει ο ένας τον άλλο, τώρα μάλιστα που βλέπετε να πλησιάζει η ημέρα του Κυρίου.» (Εβραίους 10:24-25)

Διαβάστε προσεκτικά και θα ανακαλύψετε μια κρυμμένη ερώτηση, μετά την φράση « Ας φροντίζουμε ο ένας τον άλλο παροτρύνοντας τον στην αγάπη και στα καλά έργα » - η ερώτηση είναι – Πως;

Πώς, θα παροτρύνουμε ο ένας τον άλλον σε μια άγια ζωή;

Απάντηση: Έλα στην εκκλησία!

Ο συγγραφέας της Προς Εβραίους Επιστολής, είναι πεπεισμένος πως το κυρίαρχο θέμα όλου του κεφαλαίου, δηλαδή η δόξα του μηνύματος του ευαγγελίου, παρουσιάζεται και κατεργάζεται όταν οι πιστοί συναθροίζονται, εβδομάδα παρά εβδομάδα.

Μια από τις αγαπημένες μου αρμοδιότητες, ως ηλικιακά μεγαλύτερος είναι να παίρνω συνεντεύξεις από τα μέλη. Πάντα ενθαρρύνω τα μέλη να παρευρίσκονται στις συναθροίσεις της εκκλησίας, και να μην προσπαθούν να εμπλακούν με πολλές διακονίες, παρά να αφοσιωθούν τους πρώτους τους μήνες μόνο σε μια διακονία, την διακονία της συμμετοχής. Θα σας εξηγήσω, «Ο καλύτερος τρόπος για να υπηρετήσετε και να δείξετε την αγάπη σας, και εμείς αντίστοιχα προς εσάς, είναι απλά με το να παρευρίσκεστε στις συναθροίσεις μας.»

Γιατί άραγε, αναφέρομαι στην συμμετοχή με το όρο η **διακονία της συμμετοχής** και δεν λέω απλά, η **πειθαρχία της συμμετοχής**; Γιατί η λέξη **διακονία** είναι η μόνη

κατάλληλη! Διαβάστε ξανά το εδάφιο : «... *Ας μην εγκαταλείψουμε τις θρησκευτικές μας συνάξεις, όπως συνηθίζουν μερικοί, αλλά ας ενισχύει ο ένας τον άλλον...*» (Εβραίους 10:25). Βλέπετε πως τους συμβουλεύει, όχι αυτό, αλλά εκείνο;

«*Ας μην εγκαταλείψουμε τις θρησκευτικές μας συνάξεις, αλλά...* » ποια είναι η εναλλακτική του να μείνουμε στο σπίτι; «*αλλά ας ενισχύει ο ένας τον άλλον*»

Με το να συναθροιζόμαστε υπηρετούμε τους άλλους, η συνάθροιση μεταξύ μας είναι η ενθάρρυνση μας. Πως θα μπορούσε να είναι διαφορετικά; Δεν γίνεται να ενθαρρύνεις κάποιον τον οποίον συναντάς σποραδικά.

Χωρίς την διακονία της συμμετοχής, δεν μπορούμε να γνωριστούμε, και εάν δεν γνωριστούμε, δεν μπορούμε να ενθαρρύνουμε ο ένας τον άλλον, και εάν δεν ενθαρρύνουμε ο ένας τον άλλον, δεν θα ενδυναμωθούμε.

Έτσι μαζευόμαστε, με σκοπό την αμοιβαία παρότρυνση για ενδυνάμωση και παροτρύνουμε ο ένας τον άλλον με σκοπό την ενδυνάμωση. Αυτή η επιστολή μου, αυτή η πρόσκλησή μου, έχει ως στόχο να φτάσουμε στο τέλος: « *...ας ενισχύει ο ένας τον άλλο, τώρα μάλιστα που βλέπετε να πλησιάζει η ημέρα του Κυρίου.*»(Εβραίους 10:25)

Μετάφραση: Σοφία Ταβαντζή